

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

סד.

עין משפט
נר מצוה

א נמי פ"ה מהל' ספול
המוקדשין הל' טו:
ב ר מיי פ"ה מהל' ק"פ
הלכה טו:
ג א ד שם הלכה יא:
ד ק ר ד שם הלכה יב:
ה ל מ ה שם הלכה יג:
ו מ ז שם הלכה יד:
ז א ז שם הלכה טו:
ח מ ב ח שם הלכה יז:
ט מ ג ט שם הלכה יח:
י מ ד י שם הלכה יט:

א לקמן עג: מולין ג'
ב זכס"ד ז': א) סוכה ד' ד;
ג) זכס"ד ז': זכס"ד טו;
ד) זכס"ד ז': מנחות כ"ג;
ה) שבת כגג'; ו) זכס"ד;
ו) זכס"ד ז': זכס"ד יז;
ז) זכס"ד ז': זכס"ד יז;
ח) זכס"ד ז': זכס"ד יז;

תורה אור השלם

1. לא תזבח על המזבח דם
זבחי ואל ילין חלב חגי
עד בקר: שמונה כ"ג
2. ויהיה לכם למשמרת
עד ארבעה עשר יום
לדעת הוה ויחשבו אתם
כל קהל עדת ישראל בין
הערבים: שמונה י"ב

לעני רש"י

קרוק"ש. ו, ו, אנקוליס.

מוסף רש"י

פסח בשאר ימות
השבוע שלמים הרי.
דנפאן לן מנחתם פסח
לה' אלהיך לזון ובקר
דמותר פסח קרב שלמים
(חולין ג'). שמעת מינה.
מדקרי ליה זבח פסח,
פסח בשאר ימות
השבוע בעני עקירה.
למעקר שם פסח מינה
וכל כמה דלא עקר פסח
הוא וכי שחט ליה שלם
זמניו הוה פסח פסח
(שם). בודקה. פסח
זו שלם משיב מפי
הבורה. ואמרו לעולם לא
בעני עקירה. והאי דמשמע
דבעי עקירה בכוון שהיו
בעלים. כנסת ראו
טעמי מתיבס ופסח או
לא נדחו ממחמת ארבע
אלא מחמת צללים שדחו
ממחמת טומאה לפסח שני
והאי פסח חזי לקרב בארץ
הלך בעני עקירה (שם).
שחט ישראל וקבל
הכהן. ק הוה דרזן
לעשות (זכס"ד ז'). קראו
את ההלל. כל מה קוראה
את ההלל ג'. פסחים
שהיו פסחיהם מרוזנין ולא
טעונון הלל בשחיטתם ולא
היו מספיקין לשחוט פסחם
כל מה עז שקראוהו
שלם פסחים. וע"ג דמנן
אע"פ שלם שלם מרעטין.
היינו לא גמרו פסח
שלישית טעו. אבל מיהו
אין מה שלם איהו גומרתו
שני פסחים ומתחתיו בו
פסח שלישי (סוכה ד').
מפני שמעמה מרעטין.
דשחטו חטות הראשונות
נתמללה העזרה לכל מה
ושחטו מה שלישי תחתיה
ולא היה מחמת פסחין
מארכת כדרי קריאת שלם
הללות (שם).

מוסף תוספות

א. דמתיבס ליה למקטרי.
חס'ם שאנן. ב. דקתי
לשמו פטור הא סתמא
חיבי אלמא לא בעי עקירה
אלא מדיקא ליבא
למשמע מינה. ג. ג. נ"א.
פירוש אין אומרים שיהיה
על שום אכילת מזבח כיוון
זריקת דמים וניטול המים.
חס'ם נכסות לה.

קשיא מליקה אמליקה. דס"ד צארבעה עשר קאמר וקתני דעבר
אמליקה דומיא דשאר קרבנות ועוד דקא חשיב ליה כשחיטה: ה"ג
ולטעמינן טיקאי לך הוי גופא דקתני רישא לא אמרו אלא פסח בלבד.
אלא שאר קרבנות לא מחייבי והדר תני אחד המולק ואחד המזהב:
רבי שמעון דמתיבס לך מתיבתא דרבי רישא דפטר אשאר
קרבנות צארבעה עשר ומחייב עלייהו
במועד: מליקה אמליקה לא קשיא.
דמתיבס צה בהדיא ותנא עוף והוא הדין
לשאר זבחים אלא משום לאורחיה
לעבודה צו ציוס אחר התמיד נקט
ליה ורישא דמתיבתא במתיבתא דקתני
נמי לא אמרו אלא פסח בלבד רבי
שמעון אמר והאריבעה עשר קאי
ואחד השוחט כו' דסיפא בחולו של
מועד קאמר ואשמעינן מיעוב לזורק
ולמולק כשחוט דלא מימא שחיטה
דווקא: **פנאי היא.** הני מרתי סתמי
תנאי היא ואלילנא דרבי שמעון מר
מקיש הקטרה לעבודת הדס האריכל
וישנו בהלנת אימורין ומר לית ליה
הא היקישא דשחיטה קאמר רממנא
וזריקה דמתרביצא בהדיא מדס זבחי
אלא הקטרה לא: **זבחי זבחי פרי**
וימני. מרי קראי כמיבי שקיל' י' דחד
מנייהו ושדי אלקיך וקרי ציה זבח
דהיינו פסח וקרי ציה זבחי לשאר
זבחים: **ואמאי פלגינו רחמנא.** ולא
כמז זבחי צמד קרא והכל במשמע
צין צפסת צין צשאר זבחים: **לומר**
לך צומן דאילא זבח. דהיינו פסח
צארבעה עשר לא מחייב אשאר
זבחים: **הא סתמא פטור.** מלא תשחט
דאמרינן כל כמה דלא עקר שם פסח
מניה הוא פסח וטעמו צשאר ימות
השנה ופסול ושיטה צשאר ראייה
היא: **בעני עקירה.** ולא אמרינן
סתמי שלמים הוא ולשוין צעיא הוא
כלומר פשטינן לה מהכל או לא: **מפי**
הבורה. כולם הוורו דצדכו זה לאוקומי
מתיב' דמשמע דבעי למעקר שם פסח
מניה כגון שהיו צללו טמאין צארבעה
עשר דקמיהה לא פסח פסח שני קאי
מש"ה בעני עקירה: **מתני' הפסח**
נשחט בשלם ייסות. פסחי צבור
צין שהצבור מועטין ויכולין לישחט
כולן צבת אחת מנזה ליתחן לשלם
כיותו זו אחר זו: **צויקי זבחי**
כסף. כפות גדולות לקבל צהן הדס:
שכונה כסף כו. צגמ' מפרש טעמא:
ולא היו לצויקין שוליים. רחצין מלמטה
אלא חדין תחתיהם כדי שלא יוכלו

הא והא רבי שמעון. נראה לר"י דהיה קמיתא לא הוה מצי
לאוקומי כרצון משום דקתני צה אלכל המולק את העוף צי"ד
אינו עובר בזול כלום אמאי נקט עוף חי לאו דלמא למידק דווקא צי"ד
אלכל צחול המועד אפילו צעוף נמי מייחייב וייינו כר' שמעון וצקונטרס
פ"י לעיל טעם אחר אמאי נקט עוף:
ואיבא דר"א מקיש חלצ לזבח
וגיה דלא מקיש להקטרה
לענין הכי מקיש דלא אמרינן אפילו
אחד צסוף העולם דצנר"ה הוא
לאקושי להכי: **מעמא שרא** דשמו
הא סתמא פטור ש"מ בו'. ומה גירסת
רש"י ואין נראה לר"ת דהא איכא
למידק מרישא אפכא ג' וגרים ר"ת פסח
לשמו אמאי פטור שלמים לשם פסח
קשטיט ש"מ צעי עקירה פירוש דאי
לא צעי עקירה אפילו שחט לשמו כשר
שלמים לשם פסח כשר דהא מכשיר
לעיל ר' יהושע שוחט אחרים לשמו:
קראו את ההלל. פ"י לויס דמתיבס
צתוספתא ישראל שוחטין
את פסחיהו ולויס קוראים את ההלל
קשה לר"י דאמרינן צבי אין נערכין
צערכין (יא'). וצכילד מצרכין (ברכות
לה. וספ' אין אומרים שירה אלא על
היין והכל חוינן דאיכא שירה צלל
נכסים וכן היו ב' מקדשין העזרות צב'
תודות וצכיר ואומר ר"י דה"פ אין
אומרים שירה צשעת הקרבנות צב'
אלא על היין צשמת אלהים ואנשי
דריש ליה ועיקר שמה ושמה היינו
צשעת אכילה דומיא דהכי נמי לצנזה
צשעת הקרבנות קרבן קאמר דאין אומר
שירה אלא על היין אלכל צשעת
הקרבנה היו אומרים שירה על
היין צכמה דוכתי:

אמאי

דלתות העזרה יתקעו הריעו ותקעו י"הכהנים עומדים שורות שורות ובידיהם
בזיכי כסף ובזיכי זהב שורה שכולה כסף כסף ויורה שכולה זהב זהב לא
היו מעורבין ולא היו לבזיכין שוליים שמה יניחום ויקרש הדם וישחט ישראל
וקבל הכהן נתנו לחבירו וחבירו לחבירו ומקבל את המלא ומחזיר את
הריקון כהן הקרוב אצל המזבח וזרקו זריקה אחת כנגד היסוד ויצתה כת
ראשונה ונכנסה כת שניה ויצתה שניה נכנסה שלישיה כמעשה הראשונה
כך מעשה השניה והשלישית קראו את ההלל אם גמרו שני ואם שני שלשו
אע"פ שלא שלשו מימיהם ר' יהודה אומר ב' מימיהם של כת שלישיה לא הגיעו
לאהבתי כי ישמעו ה' מפני שעמה מועטין ב' כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת
אלא שהכהנים מדיחים את העזרה שלא ברצון חכמים ר' יהודה אומר ב' כום
היה מבלא מדס התערובות זרקו זריקה אחת על גבי המזבח ולא הוורו לו חכמים
כיצד תולין ומפשיטין אונקלויות של ברזל היו קבועים בכתלים ובעמודים
והלקים היו שם מנייה על כתפו ועל כתף חבירו ותולה ומפשיט ר"א אומר ר"ד

שחל

לישב על הקרקע: **שמה יניחום.** כהנים על גבי קרקע עד שיקבלו דס אחר מחמת שהן מרוזנין וישכחום ויקרש הדם ולא יהא ראו לזרוק:
שחט ישראל אם ירעה שהשחיטה כשיירה צורים צכל הקרבנות: וקיצל כפון. הדס צצון מנזאר העלה: **נזמנו לצנינו.** שהרי צצורה הן
עומדים עד המזבח: **מקבל את המלא.** מיד הנותנו לו ומחזיר את הריקון שחזר אליו מיד כהן הזורק: **זריקה אחת.** צצון עגמנו זורק ולא
מתנה צצאצבע שאין לך קרבן טעון צצבע אלא חטאת לצדה כדכתיב ויקרא [ד] צצאצבעו: **כנגד היסוד.** צצרוחות צצמזבח שהיה יסוד תחתיו חורק לזקיפתו
של מזבח והוא נופל ליסוד. ולפי שאין היסוד מקיף את המזבח אלא את הצפון ואת המערב צצמזבח צצמזבח מדות (פ"ג משה א) לכך הורכך הלוט
כנגד היסוד: **כל מעשה השנים ושלישים.** הכל ככשר אמרנו: קראו אם ההלל לכל כיות קאי: אם גמרו שני. כשהיו מתחילין לשחוט
מתחילין לקרות ואם רבו הפסחים ומשך זמן שחיטתם עד שגמרו ועדיין רבים שוחטין חורין וקורין שניה: **ואם שנו.** ועדיין לא גמרה שחיטת פסחי
אותה הכת שילשו וכן השניה וכן השלישית ואע"פ שלא אירע מעולם ששילשו לפי שהיו שם כהנים מרוזנין ומחירין צצמלאכתן: **לא הגיעו לאהבתי.**
אפילו פסע ראשון: **אלא שהכהנים מדיחין העזרה.** שאמת המים מהלכת צצורה וכשהן רוצין להדיח העזרה פוקקין את נקב ויצתה והמים
פושטין והולכין על גדוניה ומדיחין את כל העזרה שרצה של שיש היתה כולה ואחר כך פותחין הנקב והמים יוראים וצצורה הפסח מתוך
הדמים מרוצים היו מדיחין אותה והכהנים היו מדיחין אותה צצבת שלא צצרון חכמים: **מדס הפערובות.** המוטל על הרצפה וטעמא
מפרש צצמזבח [פסח]. **אונקלויות.** מסמרים שראשיהן כפופין למעלה. קרוק"ש צצלע": **צעמויין.** אלו עמודין קטנים הרבה וקרויין נססין דלאמרינן
צצמס' תמיד (פ"ג משה ה) דמנן צית המתכסחים היה לצפוניו של מזבח ועליו שמונה עמודין וקרויין נססין וקרויות של ארו על צציהן ואונקלויות
של ברזל היו קבועין צצון וג' סדרים שבהן מולין ומפשיטין וקבועין צצורה צצמקום צצית המתכסחים: **חליקין.** מחולקין. מפוללות קליפתן:

שחל